

Besúgó 7

A bánáti szélvihar

A bánáti szélvihart a topolyaiak hozták még hétfőn (nyilvánvalóan Bácskából). Azután kicsit csendesedett, majd újra feltámadt. Kifújja az ember fejből a gondolatot, elfújja a díszletezők kezéből a díszletelemeket, kifújja az adásrendező monitorjaiból a képkockákat (ez nem igaz [sic!], mert akiről beszélünk, mindent megold, egyszerre legalább öt képernyőre, négy hangra figyel, miközben telefonál és megfejt a keresztretjvényt, ezért aztán ez KÉPtelenség, de szemenszedett), magasra libbenti ADRI meg GIGI szoknyáját, a hajukat meg beleborítja záporozó (nem giccs, hanem *Záporpróba*) mondataikba.

A szél (mert a mi szelünk nem olyan csendes, hogy beszél, határozott akarata van) elvisz és hoz. Felkavarja a port és belemaszatolja a függönyökbe. Borzolja a baglyok tollát a tordai padlásokon.

És nagyon jó dolgokat hoz. Például *palacsintahalmokat* tanító néni képében a parókiára! Bizony! Az álmos, melankólikás (szintén sic, M. Z. nyomán) kis csapat egyből felélénkül, óriási mosoly, meglepődött arcok, és palacsintára vetődő szemek. Ó, nincs is jobb, mint a finom palacsinta, és nincs is barátságosabb!

És emlékeznek, MARY POPPINST is a szél hozza, a nyugati. Egészen sok követője van itt TORDÁN is. Az egyik gyerekprogramokat, közös időt a kicsikkel, kapcsolatot az iskolával és egy fél tordai előadást hozott. Meg még szombaton hoz ludasi gyerekszínjátásokat előadni és ismerkedni, sötétben látó tündért, rajzfilmet és húúú, nagyon sok mindent. Találják ki, ki ő! Elárulom, ma sárga cipőt visel lila szalaggal, és színésznő.

A Mary Poppinsok mellett mindig ott állnak a tetőkön titokban csodálatos történeteket éneklő kéményseprők. Ők azok, akik történeteikkel és szakmájukkal csodát tudnak tenni. Például Torda tíz napig saját fény- és hangmestere, mert a szél majd vasárnap tovafújja... A keze alatt csoda történik, hangulat és illúzió születik és mindent megjavít. Reggel meg kávéfőz.

És azután itt vannak Mary Poppins nevető nagybácsijai, akik minden helyzetre tudnak legalább egy gyógyírt, és egyenruhájukon viselik a P betűt! Vannak, akik kamerával járnak, mások hangra, képre figyelnek, de egy bizonyos, benne vannak ők is ebben a jót hozó szél dologban. Este mesélnek egymásnak és a tordaiaknak.

Ne gondolják, hogy aki egész nap a laptop fölé görnyed, nem tud titkokat. Hát persze, hogy tud. Őt nem a szél hozta. Ő hozta a szelet. Ahogy minden nap a zsűri is. Mert a zsűri felkavar, de jót akar!

Minket mind, mind elvisz majd a szél, amikor fordul. De mindegy is az, mert itt Tordán, ahol ezek a gyerekek, pont ez az Adri, ezek a jó és kedves nénik, vigyázó fiúk és férfiak, figyelmes iskolaigazgató-nő és roppant kedves tanító néni élnek, itt mindig lesz sok-sok izgalom. És PALACSINTA.

gém

Gyerekcipőben

A színház grafitporban és ölelésben

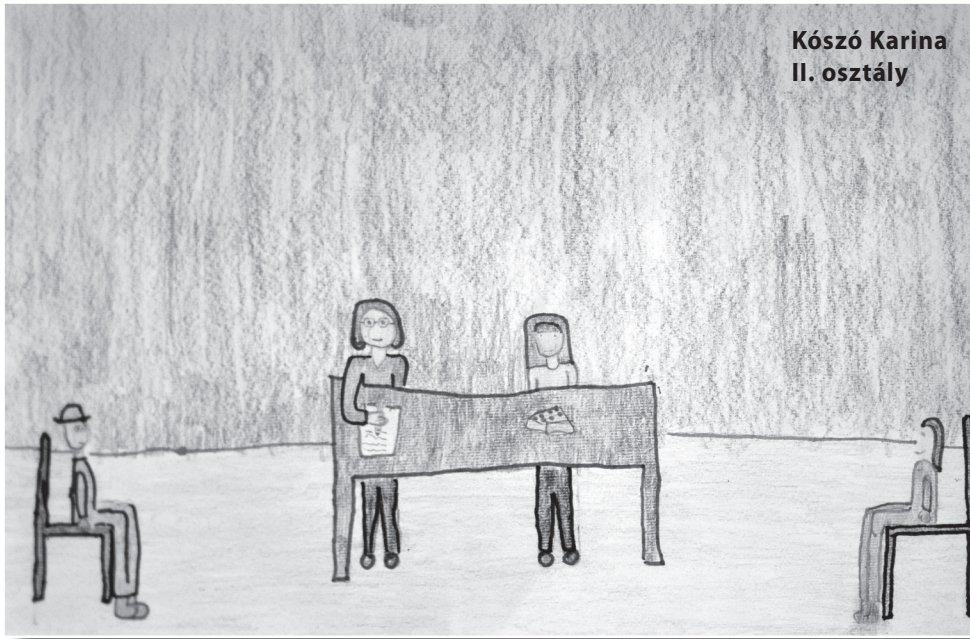
Így a Találkozó vége felé közeledvén talán nem is árulunk el nagy titkot, de azért mégiscsak elmondjuk, hogy a háttérben milyen fontos és örömteli dolgok zajlottak, zajlanak. Az Ady Endre Általános Iskola alsós és felsős tanulói egyaránt megcsillogtatták tehetségüket a Találkozón látottakkal kapcsolatosan is: ki rajzban, ki írásban mondta el, ki riport formájában adta vissza élményeit a közönség és a színjátszó közösség számára. Higgyék el, nagyon is fontos beszélni a színházról! És mindezen túl van nekünk egy Raffai Ágnesünk. Ő az, igen, Ő az, akit még titkosabb és még erősebb kapcsolat fűz az Önök gyermekeihez. Igen, Ő beszélget Velük a látottakról, közösen értelmezni, egyáltalán értelmezni, egyáltalán megosztani egymással, az egyik legfontosabb és csodálatosan fontos dolog is. És igen, mindezek után Ő játszik Velük önfeledten számukra ismeretlen játékokat. Közösségi és közösségfejlesztő foglalkozások ezek! Ettől fontos, ettől van tétje és ez miatt érdemes csinálni. Jöjjön hát az élményhalmaz! ☺

Bicók Mónika
II. osztály

Dávid Leó
IV. osztály

Kószó Karina
II. osztály

Dávid Leó
IV. osztály

Ma a Találkozó színpadán

ABBA, nyár, szerelem és egy kis Hófehérke

Vigyázat, mindkét előadás kezdése eltér az eddigi időpontoktól! Fél hatkor lép a tordai színpadra az oromhegyesi társulat egy bohózzattal, és este fél nyolckor kezdődik a bácskertesiek musicalje. A bácskertesiek csoport híres a zenés darabjairól, most itt a nosztalgia és az ABBA ideje! Tánc, zene meg zene és tánc egy görög szigeten, a nyárban és a szerelemben.

Az oromhegyesi Bohémia – Az érett éretlenek színtársulat bemutatja

HORVÁTH PÉTER:
HÓFEHÉRKE ÉS A HÉT TÖRPE (20')
bohózzat

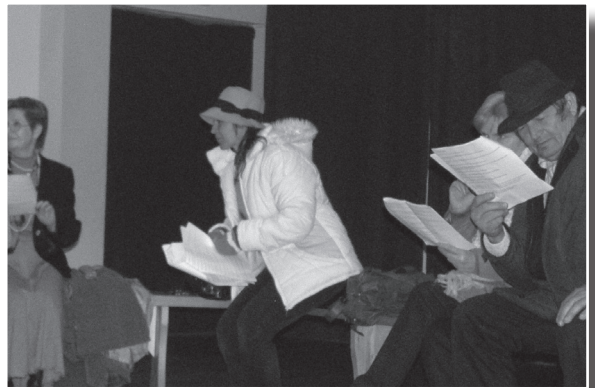
Szereplők:

Főrendező – Gazdag Attila
Gonosz király, Vadász, Hó Ferenc –
Pilisi Antal
Ügyelő, Mesélő, Enikő művésznő,
Királylány, Kuka – Bús Ibolya
Georgina művésznő, Vidor, Szende –
Bálint Klára
Alexandra művésznő, Szundi –
Bata Erzsébet
Zsófiika művésznő, Tudor – Mácsai Éva
Barbara művésznő, Hapci – Szecsei Natália

Rendező: Aki érte ☺

A csoportról:

Az oromhegyesi PETŐFI SÁNDOR MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET BOHÉMIA – AZ ÉRETT ÉRETLENEK nevű színtársulata a 2011-es év második felében alakult. Tagjaiban mindig is megvolt a szereplés iránti vágy, de eddig nem volt lehetőségük kipróbálni magukat a színpadon. A *Találkozó* programjában szereplő előadásuk első bemutatójuk is egyben. De a lelkes kis csapat idő közben olyan lendületet kapott, hogy március idusának évfordulójára is bemutattak egy előadást. OROMHEGYES tátott szájjal csodálkozik Az érett éretleneken... Fogadják őket legalább akkora szeretettel, amilyennel ők jöttek el ma Önökhöz!

A bácskertesi Sturcz József Amatőr Színháztársaság Csoport bemutatja

JOHNSON-ULVAEUS-ANDERSSON:
A JÁTÉK ÚJRA ÉL! – A MAMMA MIA!
CÍMŰ MUSICALFILM ALAPJÁN (120')
musical két felvonásban

Szereplők:

Donna – Guzsvány Flóra

Rosie – Újlakos Stefánia

Tanya – Guzsvány Ilona

Sam – Molnár Oszkár

Harry – Vörös Endre

Bill – Guzsvány Attila

Sophie – Molnár Csilla

Sky – Piliny Endre

Ali – Marások Edina

Lisa – Buják Anikó

Srác – Forgács Zsolt

Pap – Péter János

Táncosok: Búbos Vivien, Guzsvány Anna,

Guzsvány Nikoletta, Koleszár Olga,

Kuruc Tibor, Lovász Loretta, Mikó

Norbert, Pudelka István, Sztás Anita,

Tót Erik, Tót Kiss János

A rendező munkatársai:

Zenei rendező: mgr. Dienes László

Koreográfus: Tót Zsaklina

Díszlet: Vujevity Anna

Hangosító: Guzsvány Andor, Molnár Attila

Világosító: Dobó Dániel, Klájó Mihály,

Pásti Zoltán

Technikai munkatársak: Kurta Gellért,

Memedovics Nedelykó, Tót László,

Tumbász Imre, Vujevity Milán

Súgó: Koleszár Kornélia, Molnár Dénes

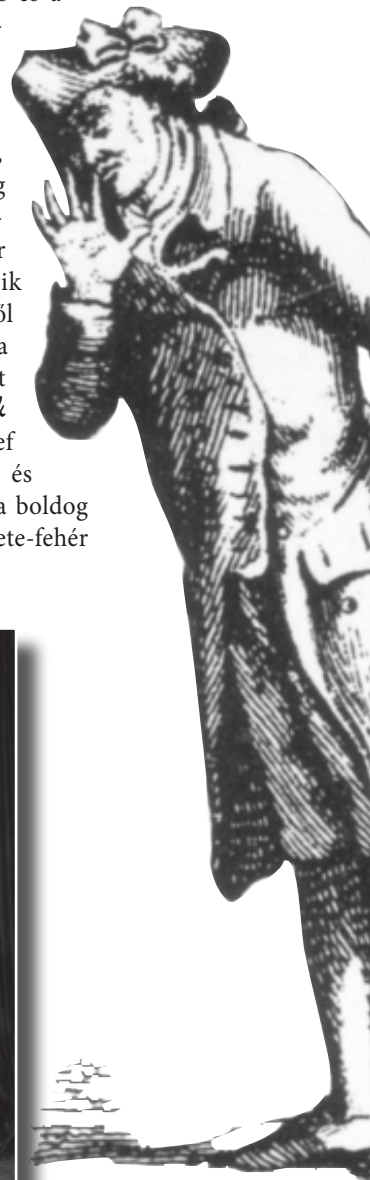
Ügyelő: Buják Evila, Fridrik Gábor

Rendező: Molnár József

A csoportról:

A kupuszinai amatőr színháztársaság immár **94** éve aktív. Még a legnehezebb években is majdnem minden évadban új népszínművel, operettel, vidám zenés bohózzal kedvesked(t/n)ek a település és a Vajdaság közönségének. Ez idáig 15 alkalommal vettek részt a *Vajdasági Magyar Amatőr Színháztársaság Találkozóján*, és többször is elismerésben részesültek: a *Találkozó fődíja*, *Közönségdíj*, *legjobb fő- és mellékszereplő díja*, és még sorolhatnánk. A Találkozóznak eddig kétszer voltak házigazdái. MOLNÁR JÓZSEF állandó rendezője a csoportnak. Rendezett már vígjátékot, verses népi játékot, a csoport egyik meglepetés-előadása volt a *Liliomfi*. Amiről BÁCSKERTES mindenkinek eszébe jut, azok a zenés műfajok, évekig az operett, majd a múlt évben először próbálkoztak musicallel, az *Ének az erőben* című táncos darabbal. Molnár József csapata mindig korhű: jelmezben, díszletben és szerepformálásban egyaránt, mindegy, hogy a boldog békeidőkből származó operettel, vagy a fekete-fehér filmekből kilépő történettel találkozunk.

A zsűri értékelése az újvidéki Színes Szilánkok Diákszínpad előadásáról

A szövegválasztás csapdájában

Az újvidéki csoport régóta nem volt jelen a Találkozózn. Megtűntek, van egész kicsikből, középiskolásokból és egyetemistákból álló csoportjuk. Most a középiskolások léptek a színpadra, az egyetemisták pedig a háttérből segítették a munkájukat. Érdekes az idei Találkozózn megjelenő KSZV-keresztmetszet, a sok fiatal csoport, akiknél hasonló témák jelentkeznek. Reméljük, az utolsó napra mi is meglegeljük az élet értelmét vagy a boldogsághoz vezető utat. A kérdéseket mindenesetre többszörösen felteszik, helyettünk is. Csak válasz kéne. Vagy maga a keresés, az út bejárása a fontos, nem a megérkezés? Nagy utat járt be a Színes Szilánkok ezzel az előadással. De nézzük, mit mond a zsűri az utazásról!

BRESTYÁNSZKI BOROS ROZÁLIA a kezdetek kezdetén leszögezte, most nem egy általános érvényű igazság

kinyilatkoztatása következik, hanem egy beszélgetés, ahol lehet kötözködni is. Hatodik éve tagja a *Találkozó* zsűrijének, és nagyon örül, hogy látja az újvidéki csapatot. Tudja, hogy létezik a SZÍNES SZILÁNKOK, de nem nagyon ismeri a munkájukat. Szerinte egyértelműen itt a helyük! Különös tekintettel arra, hogy megállapíthatjuk, egy általános generációváltás van a színjátszás terén, sok fiatal diákcsoport működik, tehát van konkurenciájuk az újvidékieknek! De fel is kötötték a gatyaszárát, és szerinte nagyon jó munkát végeztek. Előrebocsátja, nagyon meg is ijedt, mert itt sok riválist vélt felfedezni, három dramaturgja van az előadásnak, jaj neki... ☺

TÓTH LAURA, az előadás egyik dramaturgja elmesélte, mindhárman bölcsészhallgatók és régi Diákszínpadosok. Megkapták DUŠAN RADOVIĆ könyvét FIGURA TERÉZIÁTÓL. Először lefordították szerbről. Mivel monológokból épül fel az egész, próbálták csoportosítani a különböző részleteket, hasonló karaktereket felfedezni, összekötni a szövegeket. Végül LÉPHAFT ÁGI gyúrta össze drámává az egészet. *Igen ám, de mennyire dráma ez?* – kérdi Rozi. Szerinte egy kortárs színházi szöveg. A nagyon okosok is vitáznak arról, hogy hol nevezhető az drámának, de erről most nem kell vitát nyitni. Az ő legnagyobb problémája, hogy hol talál a játzókra ez a történet. Ha pasi-csaj sztorik lennének, azt megértené. De a házasság, a megcsalás? Ez egy keserű komédia lenne – ha volna hozzá éleltapasztalatuk, múltjuk, koruk. De még nincs. Senki nem hívta fel a figyelmüket erre a hibára, pedig át tudták volna írni, mondja a rendező. De egyszerűen elfelejtették. Rozi szerint nem átírni kellett volna, hanem nem ezt a szöveget csinálni, mert ez a házasságról, a házasságtörésről szól. Tizen-, huszonevűesekre egyszerűen nem lehet átírni. Mert mást jelent akkor félrelépni, mint egy házasság-

ban. Igen sok esetben problémák vannak a csoportnál a beszéddel, az artikulációval. A színészi játékra kiterve, ő nem szereti a párhuzamos mozdulatokat, és itt mindenkinél ezt látta. A film utáni részig nem érezte, hogy a dráma fejlődne valahova. Ugyanazt mondták el, csak más kitalált szituációban, más csomagolásban. Nem haladt előre a feszültség. Nem a konfliktust kereste, mert az állandóan jelen volt. Csak valamiféle fokozást szeretett volna találni, és az csak az előadás utolsó negyedében, a film után – amit nagyon szeretett! – jelent meg. A rendező elmondta, karakterfejlődéseket akart elérni, hogy a visszahúzódó ki meri nyilatkoztatni magát, hogy a naiv férj rájön, a házasság része a kaland... De sajnos ez a folyamat elment a zsűri – és valószínűleg a közönség – mellett is. A csoportterápia elméletileg jó keret, de abból folyamatosan kiemelte a rendező a szereplőt, aki beszélt. A csoportterápiákon a problémamegoldás a cél. Itt kinyilatkoztatásokat, alapigazságokat, alaptörvényeket hallottunk az éppen aktuális játzóktól. Játékot láttunk a játékban: a külső keret a csoportterápia, a belső keret az éppen játszó ember, a harmadik pedig a többiek játéka. Izgalmasnak és nagyon jó ötletnek tartja, de ha csak az egyiket látnánk, talán erősebb lenne, abból lehet egy kis tragédiát csinálni... Nagyon jó az állandó színpadi jelenlét, senki nem zökkent ki a szerepéből egy pillanatra sem. Néha volt, aki groteszknek tűnt. Nem tudta eldönteni, hogy van-e olyan, aki karikatúrát játszik. A díszlet nagyon szép, nagyon ki vannak találva a gyönyörű apró részletek... De minek? Díszítőelemnek? Akkor van a színházban értelme a díszletnek, ha valamit ad az előadáshoz, ha előrevisz, ha használati értéke van. Nagyon dekoratív és sok munka van benne, de funkcionalitása nincsen. A végén leszögezi, attól, hogy számos hibát felsorolt, szerette és élvezte az előadást!

OZSVÁR ROBITÓL megtűntek, a díszlet késett. Már készen voltak az előadással, mikor megérkezett, és nem tudták beleépíteni. A terapeuta szoba hangulatának megteremtése volt a cél. Rozi szerint, ha nem „élik fel”, nem válik a játék részévé, akkor csak egy dolgot értek

el vele: hogy komplikáltabb lesz elutazni, ha mennek vendégszínházba. Nyugodtan hagyják otthon, elhihetik, nélküle is működne minden! Közben meg nagyon szép és tök profi.

Robi elmondta, az előadást Újvidéken a *kisteremben* játsszák, ahol szinte összeérnek a színészek a nézőkkel. Itt, TORDÁN rájuk parancsolt, hogy figyeljenek a hangerőre, és így egy kicsit egy nívón maradt az egész, az árnyalatok elvesztek, és ez rontott a színészi teljesítményen. MEZEI ZOLTÁN szerint van olyan, hogy a kamaratermi előadások, amik szinte filmes színjátszásra épülnek, ahol a tekinteteknek is hatalmas szerepük van, ha bekerülnek egy nagy térbe, elvesznek, és a néző is elveszíti a fonalat. Az előadás hullámzása, menete remek. Egyenletes szinten tartják, és nagyon jók a figurák. A jelenetek összefűzése, a szerkezet remek volt. A zene kommentált, segítette az előadást, nagyon jól funkcionált. A világítás nyilván az ÚJVIDÉKI SZÍNHÁZ és MAJOROS ROBI kreativitásának köszönhető. Itt nemcsak látta a színészt – néha nem –, hanem dramaturgiája is volt a fénynek, remekül emelt ki dolgokat. Az általános alulvilágítotttságra, a homályba belefárad a néző, zavaró lehet.

Amivel gondja volt, az az, hogy hol van ez a történet az ő lelkükben?! Sehol. Ennek ellenére ügyesen oldják meg színészként és rendezőként is. Robit Mezei csak biztatni tudja, hogy foglalkozzon ezzel! Nagyon jó érzéssel tudja, miből mennyi elég. A színészek értik, amit mondanak, látszik, hogy elemezték, nem fordul ki a szöveg a szájukból – holott érthetőségi problémák vannak itt-ott. Ez a színész egyik eszköze, mint a szereplőnek a csavarhúzó. Ha nem értjük a szöveget, lemaradunk a történetről. Helyes, hogy előadás előtt is beszédtechnikáznak, ezt csinálni kell tovább. Igen, és ahhoz képest, hogy hol kezdtek, már nagyot léptek előre, mondja a rendező. Mezei ajánlja BERGMAN *Jelenetek egy házasságból* című filmjét tanulmányként. Az a jó, ha a színpadon összecseng az értelmi és az érzelmi szint. Ők értelmi szinten tökéletesen ott vannak, innen-onnan láthatták, hogyan reagálnak ilyen helyzetekben mások, a drámájuk csíráját nap mint nap megélik a különböző diákszerelmekben. Viszont annak a keserűségét, amikor már egy csomó évnyi kemény munka van egy házasságban, megalkuvások, kompromisszumok, vágy, könny, keserűség, egy csomó minden, azt nem élhették még át. Ezekről a témákról most heves, könnyed diákhangokon szólaltak meg. Nyilván nem is lehet elvárni, hogy egy ilyen témáról úgy tudjanak beszélni, hogy lássuk, van mögötte egy sors, egy történet... Szóval az érzelmi része hiányzik ennek a történetnek, az a megélt anyag, amitől egy férfi arcán ott a keserűség. Ahhoz, hogy ez meg tudjon születni, ezt meg kell élni. Van egy rendkívül jól működő külső, csak hiányzik a belseje. Ezért nem tudta magával ragadni az előadás. Elviseli, hogy nem fejlődik a történet, az egyébként gyönyörű díszletet is be lehet aplikálni a játékba... De a darabvá-

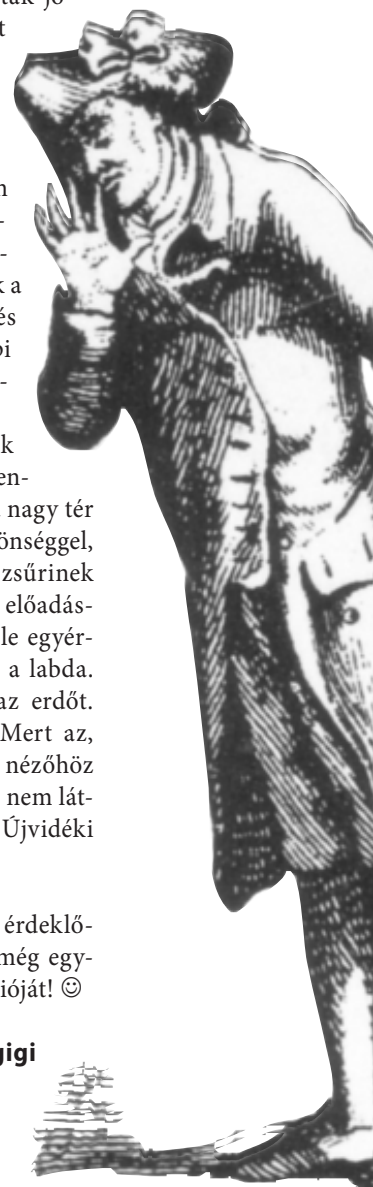
lasztás nagyon fontos, mert vagy megeszik őket a darab, vagy ők eszik meg a darabot.

ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIÁNÁL a labda – nem az előadásbeli piros! Neki is a darabválasztással van gondja. Mikor beért a terembe, a színpadra tekintve egy kislányos kép tárult fel előtte. Mikor elkezdődött az előadás, az első benyomást módosítani kellett, és folyamatosan ráállni egy olyan vágányra, ami néha őt is kisiklatta az alapállásból. Úgy gondolja, a megtagasztalás hiánya jócskán lefékezte az előadást érzelmi átélés szempontjából. Ugyanakkor őt mégis valamilyen szinten magával ragadta, mert annyira felszabadultan, ötletesen játszottak, uralták a teret, szép váltásaik voltak... Színészi megformálás, a színházat érezni tudó emberek szempontjából kitűnőre vizsgáltak. Jó volt nézni őket, mindig tartogattak meglepetést, és ő el tudott vonatkoztatni a hiányosságoktól. Azon gondolkodott egyfolytában, hogy mennyire megsegíti a fiatalokat és egyáltalán minden embert a színház. Felszabadultan szaladgálnak, játszanak, odaszólnak a közönségnek... Óriási dolgok ezek, óriási a hozadéka annak, amit csinálnak. Látszik, hogy rengeteg munka volt az előadással. Nagyon szép váltások voltak jó ritmussal! A fényeket ő is megdicséri. A díszlet nem zavarta különösebben. Érezte a terápiásnappalis vonzatát. El tudta fogadni. Egy apró gondja van, amit biztosan a közeljövőben sikeresen meg fognak oldani az újvidékiek: a beszéd. A kifejező és magától, természetesen áradó beszéd. Úgy érezte, nagyon nagy erőfeszítésükbe került beszélni. Ez mindennapi rengeteg gyakorlással fejleszthető, és hogy ne csak a színpadon legyen egyfajta igény önmagukkal és a közönséggel szemben, hanem a mindennapi kommunikációban is. Gratulál, mert felejthetetlen produkciót tettek le az asztalra.

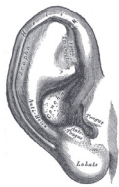
A rendező kérdésére kiderült, a monológok alatt zajló háttérjelenetek nem adtak plusz jelentést, nem működtek. Lehet, hogy a technika, a nagy tér miatt, hiszen otthon együtt lélegeznek a közönséggel, és itt kevés fényük is volt... A piros labda a zsűrinek felesleges volt, mert nem tett hozzá semmit az előadáshoz – azonkívül, hogy jól néz ki –, nem jött le egyértelműen, hogy egy idő után már nem számít a labda. A rendező egy idő után nem látja a fától az erdőt. Idegen szemmel kell nézni az apróságokat. Mert az, hogy az alkotók tudnak valamit, sokszor a nézőhöz nem jut el. A stroboszkóppal is voltak gondok, nem látszott sok minden a fényben... Igen ám, de az Újvidéki Színház kistermében!

Hölgyeim és uraim, akinek felkeltettük az érdeklődését, utazzon el Újvidékre, és nézze meg – még egyszer – az *Ő és mi* című előadás otthoni variációját! ☺

gigi

A zsűri véleménye a tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színtársulatának előadásáról

Tóba, a tájolóással bájoló

Tizennégy éve működik a tóbai csoport. Nemcsak falujukban, de a környező településeken, sőt Dél-Bánátban is jól ismerik őket. Ők az a színtársulat, akik látogatják a legkisebb falvakat, ahol a 12 ember a telt ház. A zsűri megszokta fergeteges vígjátékaikat, mint a Tüvétevők és a Menyasszonytánc, ezért a lécs igen magasan van, ha róluk van szó.

MEZEI ZOLTÁN elmondta, annak ellenére, hogy először találkozik a csoporttal, látszik, hogy egy rutinos gárdáról van szó, sőt az is látszik, hogy szeretik is a vígjátékot. A FORGÁCS gyártulajdonost játszó FERKOVICS JÓSKA motorja tud lenni az előadásnak. Meglepetéssel tapasztalta, hogy szintén TÓTH JÁNOS a rendező, aki a nagyikindai csoportot is vezette. Itt a zenét nagyon ügyesen használták, jól tettek a szünetek zenével kitöltve. A zene fajtájával vitatkozna a zsűritag. Azon gondolkodott a társulatvezető, milyen korbba helyezte el a rendező ezt a történetet. A *Paprikás csirke* a 30-as években és évekről íródott. A darabban használt zene, a TARKA VILÁG újság a mához köt, ellenben a kosztümökkel és a díszlettel mintha a régi kor hangulatát szeretne volna felidézni. Ezt érdemes lenne átgondolni és letisztítani. Az élő zenének és ennek a fajta élő zenének határozott hangulata van, inkább a lakodalmos zene felé húz, ezért érdekesebb lett volna olyan zenét keresni, amely szintén a régi kor hangulatát idézi.

Nagyon ügyes volt a mama, akit LACKÓ F. ERZSÉBET játszott. Habár igen fiatalos mama volt.

Amikor a néző reagál, akkor kicsit oda kell figyelni, hogy biztosan hallja a következő mondatot. Tóth János elmondta, hogy ezt megbeszélték.

Nagyon játékos az előadás, megesik, hogy a játszó elviszi a hév, és erre érdemes figyelni.

ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA *Tüvétevők* című előadásra emlékszik nagyon szívesen, az egy fergeteges előadás volt, és most már ez a mérce, amihez a többi előadást hasonlítja. A tóbaiaknak nagyon jól áll a vígjáték. Kétségtelen, hogy a játékkedve a csoportnak ezúttal is megmutatkozott. Megdicsérné Ferkovics Jóska teljesítményét, arra kell vigyázni, hogy egyszer egyszerű privátként megy ki a színpadra, ezt nem szabad. Szintén jónak tartotta Lackó F. Erzsébet játékát, SZÁNTÓ TIVADART ismét a hősszerelmes szerepében láthattuk. Kis gond volt a szövegtudással.

Amire szeretné felhívni a csoport figyelmét – mivel igyekszenek mindenre figyelni –, fontos ügyelni arra is, hogy a mama és a lánya között jobban kell hangsúlyozni a korkülönbséget.

BRETYÁNSZKI BOROS ROZI kiemelte, hogy egyértelműen a tóbai csoportnak szólt a telt ház. A többi előadáson ez még nem fordult elő. Szeretné megalapítani a *legjobb előadásvezetés díját*, ez a tóbaiaké lenne, ugyanis a szobalányt játszó TÓTH VERA (szándékos) beesése a színpadra nagyon hatásos volt. Nagyon jól indította el az előadást. Rozi elmondta, nagyon jól szórakozott, Ferkovics Jóska't ilyen jónak eddig még nem látta a színpadon. Nyilvánvaló, hogy ez a csoport műfaja, évek óta ehhez nyúlnak, és ezért egyre igényesebbnek kell lenni. Lackó F. Erzsébet szerepe ellenszereposztás volt, hiszen mindig a jó tündért játssza, most ő a szipirtó, és ez nagyon jó. Lehetett volna még jobban elrajzolni a gonosz perszónát. Nagyszerű, hogy itt nem mindig ugyanazok a szereplők játsszák ugyanazokat a szerepeket. Váltakoznak a fő- és a mellékszereplők, helyet cserélnek. Az ügyelőknek vigyázniuk kell, ne látsszanak ki. Jó volt a zenehasználat. A tangózene nem illik oda hangulatában sem, és helye sincs ott. A stílusával, illetve a zenés szünetek hosszával probléma van. Erzsébet erre azt válaszolta, hogy szükség volt rá az öltözködés miatt.

Rozi nagyon szerette a sötétben botorkálós jelenetet és nagyon jól ki voltak találva a kókadó virágok is. Szintén nagyon jól megoldották a felszolgálós, sürgősforgós jelenetet.

A díszlet nagy rózsás falai felesleges díszítőelemek, és nincs is közük ahhoz a korhoz, ugyanígy a kosztümökből sem lehet meghatározni, hogy pontosan melyik korban is járunk. Ahogyan a fürdőköpenyekből sem. Egységesíteni kell az előadást. A korba sem a Tarka Világ, sem a minaquás üveg nem illik bele. A függönyöknek a kijáratnál és a fal rózsáinak úgyszintén nem volt közük az előadáshoz. Ezzel ellentétben a póthaj, amit a mama viselt, jó megoldás. A gyártulajdonos feleségének is szüksége lett volna póthajra, hogy jobban tudja hangsúlyozni, hogy fiatalabb a mamánál, és az előadás hangulatát is jobban kellene befolyásolnia a frizurának is. A részletekre kell jobban odafigyelni, nem több pénzt költeni! A háttérnek jobban kellene igazodnia a jó játékhoz.

Tóth János elmondta, januárban kezdték meg a próbákat. Idén is sokfelé utaznak az előadással. Sokat húztak a szövegből. A nagy kapkodásban próbálta az előadást a világháború utánra hozni és innen ered a bizonytalanság. Eddig felléptek SZENTMIHÁLYON, NAGYKIKINDÁN, SZABADKÁN, TÓBÁN és most TORDÁN. A csoportban 21-en vannak, azokkal, akik most kimaradtak az előadásból, kabaréjelenet készül a közeljövőben.

Mezei hozzáfűzte, akkor a tóbaiaké egy profi színház, hiszen tájolnak, és évente több előadásuk is van.

gém

Holnap a Találkozó színpadán

Egy angol klasszikus és egy mai magyar

Higgyék el, vígjátékból sem mindegy, mit nézünk! A Találkozó mindkét záróelőadása igényes vígjáték. Meg aztán ne feledjék, ez az utolsó versenynap! Az utolsó lehetőségük, hogy még két előadást becsempésszenek az emlékeik közé. Szombaton és vasárnap még vár Önökre és gyermekeikre egy-két meglepetés, azután elmegyünk.

Március 30., péntek, 17.30 óra
A verbászi Szirmai Károly Művelődési
Egyesület színtársulata bemutatja

PETER SHAFFER:

JÁTÉK A SÖTÉTBEN (90')
vígjáték

Szereplők:

Brindsley Miller – Bán Andor
Carol Melkett – Stoisavljević Veronka
Miss Furnival – Robotka Angéla
Melkett ezredes – Dognár János
Harold Gorringe – Nagy Tibor
Schuppanzigii – Robotka István
Clea – Rasztovác Hajnalka
Georg Bamberger – Fülöp Martin

A rendező munkatársai:

Rendezőasszisztens: Dognár János
Fény- és hangtechnikus: Vig Edvard
Súgó: Trajalov Gizella, Zsigmond Ilona
Díszlettervező: Dognár János

Rendező: Robotka István

Az előadásról:

A közeli és a távolabbi múltból sok minden eszünkbe juthat, ha kimondjuk: **áramszünet**. Lehet, hogy az elmúlt évek sodrása el is feledtette velünk...

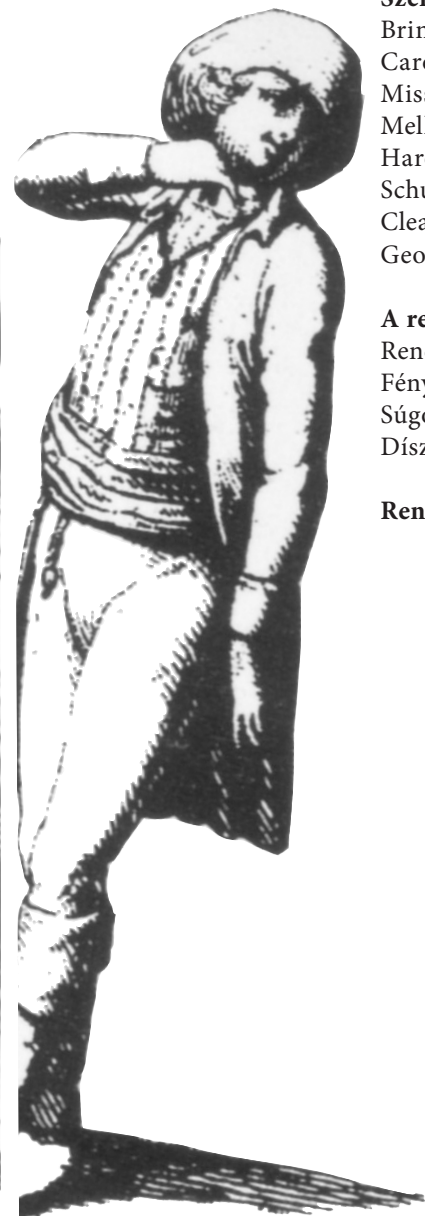
Eszünkbe juthat SZENES IVÁN és HOFI GÉZA örökzöld slágere, a *Próbálj meg lazítani!* („Kell egy kis áramszünet, / Időnként mindenkinek, / És aztán megint mehet / Minden tovább.”)

Eszünkbe juthatnak a háborús évek „árammentes”, gyertyafényes kártyapartijai. Emlékeztünkbe beúszhatnak a rég elfeledett, de mindig is kedvelt, tipikus angol vígjátékok.

Így összeadva, összegezve a fentieket eláruljuk, hogy a verbászi színtársulat játékra invitálja Önöket! *Játékra a sötétben*. A nem látás, nem belátás, a vakság merre sodorhat minket, hogy létezik-e igaz szerelem, barátság az emberi hiúság csapdájába esve, hogy hogyan viaskodik a főhős az igazsággal szembe találva magát, s hogy miként esik egyik csapdából a másikba?

A rendezőről:

ROBOTKA ISTVÁN nem verbászi, SZENTTAMÁSON él. Mégis évről évre importálja magát és családját VERBÁSZRA, hogy ott elkészülhessen a darab egy jól összeszokott csapattal. István nemcsak rendez, de játszik is, ami sokkal nehezebb feladat, ám ő ezt szintén vállalja minden évben. Nagy szerencsénkre jól érzi magát nyári szakmai képzésünkön, és visszajár a rendezői csoportba. Nem sok vajdasági csoport vezetőjéről/rendezőjéről lehet ezt elmondani, de a verbásziak ebben is különböznek. Kedvelt műfajuk (neki és a csoportnak egyaránt) a vígjáték, a népszínmű.

Március 30., péntek, 20.15 óra
*A kisoroszi Testvériség-egység Művelődési
 Egyesület színtársulata bemutatja*

GÖRGEY GÁBOR:
 ÖRÖMÁLLAM (90')
 vígjáték

Szereplők:

Fekete úr – Berta Attila
 Fekete hölgy – Fehér Helena
 Szürke úr – Fehér Géza
 Szürke hölgy – Péter Anita
 Lila úr – Tombác Imre
 Lila hölgy – Német Mónika
 Gigi – Lőrinc Tianna
 Kokó – Szorcik Edvina
 Madame – Fehér Zsuzsanna
 Felügyelő – Lázár Ervin
 Örmester – Radics Ignác
 Rendőr – Fehér Géza
 Freud – Kormányos Sándor
 Jancsi – Dávid Filip
 Juliska – Čirić Nevena
 Súgó – Lőrinc Natália

A rendező munkatársai:

Díszlet: Német Attila
 Jelmez: Fehér Zsuzsanna
 Zene: Gázsó Zsuzsanna

Rendező: Lőrik Gizella

Az előadásról:

A komédia helyszíne vonzó, cselekménye mulatóságos. Érdeemes felidézni azt, hogy hol volt, hol nem volt – pontosabban azt, hogy hol lesz, hol nem lesz – *örömkorban Örömállam*, ahol a polgárokra más törvény vonatkozik, mint a törvényen kívüli vezetőkre. Ahol az ÁLLAMI ŐSATYA és bölcs helytartója – a vágyak elfojtásából következő robbanás elkerülése végett – szerelemre, pontosabban örökös szeretkezésre kötelezi a polgárokat, akik parancsra elhiszik, hogy „*örömállamban öröm élni*”. Csakhogy lassanként kiderül: a legfőbb örömforrás is örömtelenné válik, ha azt, amit szabad, minél sűrűbben kötelező megtenni. De jó lenne hinni, hogy *örömkorban Örömállam* polgárának élete csupa gyönyörűség!

A rendezőről:

LŐRIK GIZELLA, BERTA FERENC nagy múltú kisoroszi rendező tanítványa, a mester halála után vette át a kisoroszi csoportot, és azóta is rendez. FARAGÓ ÁRPÁD műkedvelésről szóló kötetében meglepetés-előadásnak nevezi SCHWAJDA GYÖRGY *Himnuszát*, amelyet a *Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók VI. Találkozására* hozott Gizella. A kisoroszi csoport nagyon összetartó közösség. Minden évben külön dicséretet kapnak ötletes és roppant kreatív díszletükért és jelmeztárukért, amivel ámulatba ejtik a zsűrit. GÖRGEY GÁBOR *Fejek Ferdinándnak* című vígjátékával díjat nyertek a Találkozáson.

